

El suïcidi del PSC i l'opció Herrera

Sembla que al final el Partit dels Socialistes deixa de banda l'art de ?la puta i la Ramoneta?, o no? Però no, però sí. Segueix despistant, o sigui que segueixen fent la viu-viu sense despenjar-se, molt millor que en Jordi Pujol, ara amb la reforma federal de la Constitució. Potser seria més fàcil aconseguir que Falete es tiri de cap des d'un trampolí, o que en Duran Lleida no torpedini CDC per vici. Tot són utopies, com diuen els polítics quan critiquen, ben legítimes. El PSC s'està suïcidant, poc a poc, però creu que navegant entre dues aigües es mantindrà. Cal recordar que els socialistes són la tercera força parlamentària i tenen 20 diputats, i poques esperances de remuntar. Ho destaco perquè per al PSC -i el que representa- això és misèria. Tractant de tapar vies d'aigua espanyolista cap a Ciudadanos i PP potser estan obrint forats més grossos a la barca catalana.

Gerro d'aigua freda, sí. Si fa unes setmanes (el passat 13 de març) van encoratjar el catalanisme afegint-se a la declaració de sobirania del Parlament, havent-se encarat al PSOE i a Carme Chacón, ara tornem pel camí de la indefinició. L'habitual, em diran alguns. Amb la LOAPA ja vam veure de quin peu calcen, diran d'altres més veterans. Potser sí, però això no treu que el PSC representi a molts i molts catalans que necessiten d'una eina política, d'un partit, que els ajudi a aconseguir els seus anhels. Milers de persones que no podem obviar, no. Deixo la poesia per dir que la reforma federal que propugna l'equip de Jaume Collboni (es veu que mana molt) no fa el fet. Als votants tipus PSOE els hi semblarà una martingala i als anomenats catalanistes els hi semblarà un *coitus interruptus*. Això sí, tindrem uns dies amb titulars.

Amb aquesta sagnia i també per mèrits propis en Joan Herrera, ara dit copresident d'Iniciativa per Catalunya Verds, és el cap de l'oposició. Que sí, que ja és que és l'Oriol Junqueras. Em refereixo a que el paper de fuet del Govern se l'ha quedat ell tot solet, sobretot en el camp de l'esquerra clàssica, devorant el PSC. Altra cosa és el problema que té amb les CUP. Figues d'un altre paner. Herrera té ara l'opció de menjar múscul socialista a Barcelona i rodalia. I haurà de tenir gana.

Ha passat de ser el hippy de la bici a ser una barreja de Gandhi i Michael Collins. Ara reclama al Govern que incompleixi la llei i aprovi uns pressupostos sense acatar les exigències de Madrid i Brussel·les. Saltar la paret. L'estocada a l'argumentari de Mas és bona: si val amb el dret a decidir hauria de valer per als pressupostos. L'opció Herrera pren cos. I en Pere Navarro pot acabar tan enfonsat com el mateix federalisme. Fins i tot el CIS, l'òrgan estadístic espanyol, assegura que l'independentisme és la idea majoritària entre els catalans. Federalisme? No, gràcies.